

Raoul Hynckes exposeert een zaal vol... laat ik 't maar noemen, „expressionistische perspectief”. Een geheele serie eenvoudige, zoo goed als niet varieerende, stillevens met, als nooit-ontbrekend, vast motief, het gevouwen of half-opgerolde papier of servet —, op 'n tafeltje met enkele glazen, schalen, een vrucht, een stuk wild.... Dit motief geeft aan de „perspectief”, die u bij het binnenkomen als 't ware met ijzeren hand van alle kanten, mannelijk en hard in de kraag pakt, nog een extra accent. Het hard-roodbruine vlak van een violoncel, zooals alles in dit werk als uit ijzer-beton gesneden en gegoten en van een hardvochtige „duidelijkheid”, biedt soms even een soort „tegenwicht” *). Hynckes die na zijn afscheid aan de „natuur”, — hoe sterk leeft zijn indertijd op den Hollandschen Kunstenaarskring geëxposeerd, mooi gezien en gedaan „Kalf” nog in mijn herinnering! —, met zijn groot talent in deze ijzer-betonnen wereld van het stillevens vluchtte, pakt nóg.... Maar 't is alsof het nú alleen om het pakken zonder meer en de kracht waarmee 't gedaan wordt gaat.... La force sans phrase...., waartegenover de criticus dan ook eigenlijk geen woord (geen „phrase”!) te plaatsen weet....

A. Colnot, in de zaal er naast, biedt een groote tegenstelling. Tegen de hardvochtige, als „gesneden” duidelijkheid van vormgeving van Hynckes komt het romantische en impressionistische, dat in Colnot's landschappen als element leeft, sterker uit dan anders. Moeizaam, dik werd de verf met het palet-mes opgesmeerd in zwaar-groen-gauwe tinten en met dit „arbeiten” verschijnt, door het aanvankelijk „romantisch impressionisme” heen, soms een ruimte-bouw die de beste kant van dit werk is....

S. L. Schwarz is van de vijf m. i. in zijn werk de minst uitgesproken persoonlijkheid. Een knap en vlot talent, dat nerveus nu dézen, dan dién kant uitschiet en in dit min of meer schichtig streven wel eens goede dingen bereikt. Toch stel ik, in 't algemeen gesproken, den affiche- en boekbanden-tekenaar Schwarz, die dikwijls in een brutale bravoure een anders ontbrekende zekerheid, en daarmee karakter wint, boven den schilder Schwarz zooals hij hier verschijnt. v. d. T.

GUSTAVE VAN DE WOESTIJNE IN DEN ROTTERDAMSCHEN KUNSTKRING.

Dit is een bijzondere tentoonstelling geweest van een bijzonder kunstenaar, hoewel men er eigenlijk niet de belangstelling voor heeft getoond, welke te Rotterdam verwacht was.

De naam van Gustave van de Woestijne is overbekend; zijn werk vormt een onontbeerlijke schakel in de Belgische kunstbeweging, maar men krijgt

*) Waardoor men dan een „evenwicht” bereikt voelt, waar de schilder blijkbaar naar streeft — en waar de perspectief niet meer het vlak van de schilderij tyranniseert! —